

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **V. D.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2013 č. j. MV-115549-5/SO/sen-2013

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jako opožděné jeho odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 2. 2013 č. j. OAM-27862-12/DP-2012, jímž bylo zastaveno řízení o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dne 17. 5. 2012 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Vzhledem k tomu, že k žádosti nedoložil všechny zákonem požadované náležitosti, správní orgán I. stupně žalobce vyzval k jejich předložení a řízení za tímto účelem přerušil. Žalobce nicméně ani přes výzvu nepředložil doklad prokazující úhrnný měsíční příjem účastníka řízení a s ním společně posuzovaných osob ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Protože požadovaný doklad nebyl ve stanovené lhůtě předložen, bylo

řízení o žalobcově žádosti usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 22. 2. 2013 č. j. OAM-27862-12/DP-2012 zastaveno. Usnesení o zastavení řízení bylo doručeno zmocněnému zástupci žalobce (P. M.) dne 4. 3. 2013. Odvolání proti němu tak mělo být podáno nejpozději dne 19. 3. 2013. Vzhledem k tomu, že ve stanovené lhůtě odvolání podáno nebylo, nabylo prvostupňové rozhodnutí dne 20. 3. 2013 právní moci. Odvolání datované dne 20. 3. 2013, podané k poštovní přepravě téhož dne, bylo tudíž podáno po zákonem stanovené lhůtě, a jednalo se tak o opožděné podání.

Vzhledem k tomu, že odvolání bylo podáno po zákonné lhůtě, žalovaný jej podle § 92 odst. 1 věta první správního řádu zamítl a nezabýval se jeho obsahem. Závěrem konstatoval, že v daném případě neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení a s ohledem na procesní charakter rozhodnutí nejsou dány předpoklady pro obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí.

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že žalovaný zásadním způsobem porušil povinnosti odvolacího orgánu, když nepřezkoumal podané odvolání v rámci uplatněných námitek. Napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky na odůvodnění rozhodnutí obsažené v § 68 odst. 3 správního řádu. Dle mínění žalobce bylo odvolání podáno v zákonné lhůtě a správní orgán byl povinen postupovat v souladu s § 89 správního řádu. Jestliže nepřezkoumal odvolání v rozsahu odvolacích námitek a toto zamítl jako opožděné, postupoval v rozporu s výše uvedeným ustanovením a jeho rozhodnutí je nutno označit jako nezákonné. Žalobce je rovněž přesvědčen, že žalovaný též opomenul zjistit stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.

Žalobce má za to, že i v případě, pokud by odvolání bylo podáno po lhůtě určené k jeho podání, žalovaný stejně postupoval v rozporu se zákonem, neboť v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu je povinností odvolacího orgánu v případě opožděného odvolání zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro vydání nového rozhodnutí. Ze stručného a formalistického konstatování obsaženého v závěru napadeného rozhodnutí lze jen stěží dospět k závěru, že se žalovaný otázkou zákonnosti postupu orgánu I. stupně skutečně zabýval. V dané věci bylo nutné dojít k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v rozporu se zákonem, takže důvody pro zahájení přezkumného řízení či vydání nového rozhodnutí byly jednoznačně dány, ale žalovaný se jimi nezabýval, resp. je nehledal. Nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně spatřuje žalobce mj. v tom, že lhůta k doplnění žádosti nebyla stanovena usnesením, ale pouhým přípisem. Vzhledem k tomuto pochybení nemohla lhůta pro doložení potřebných dokladů ani začít plynout, a nemohla tedy ani uplynout, takže nebyl důvod pro zastavení řízení o žádosti. Žalobce má rovněž za to, že nebylo možné pokračovat v přerušeném řízení za situace, kdy chyběl úkon, který by pokračování v řízení umožnil (požadovaná náležitost žádosti nebyla žalobcem doložena). O pokračování v řízení navíc správní orgán žalobce vyrozuměl až po pěti měsících. Postup správního orgánu byl v rozporu se základními zásadami správního řízení. Tyto vady řízení měl žalovaný zjistit a bez ohledu na to, zda bylo odvolání podáno v zákonem stanovené lhůtě, měl usnesení o zastavení řízení zrušit.

Žalobce dále poukázal na § 174a zákona o pobytu cizinců a konstatoval, že ačkoliv žalovaný označil prvostupňové rozhodnutí za čistě procesní, jedná se v podstatě o meritorní rozhodnutí. Zastavení řízení znamená v posuzovaném případě ukončení pobytu žalobce na území České republiky. V řízení proto mělo být přihlíženo k okolnostem uvedeným

v § 174a zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí mělo vycházet z náležitě posouzeného stavu věci jako celku. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nedostal svým povinností, když mu neposkytl plnou možnost k hájení jeho práv tím, že po doplnění požadovaných dokladů nebyl upozorněn na přetrvávající nedostatky žádosti a ze strany správního orgánu bylo okamžitě přistoupeno k zastavení řízení. Zastavením řízení bude možnost žalobce získat pobytový status značně ztížena, a i proto měl žalovaný postupovat s co nejvyšší možnou mírou zodpovědnosti k právům nabytým v dobré víře, což se nestalo. Navíc nelze přehlížet skutečnost, že žalobce fakticky disponuje dokladem, který potvrzuje dostatečnost jeho příjmů. Tento doklad byl žalovanému v rámci odvolání doložen. Žalovanému tedy muselo být zřejmé, že žalobce disponuje dostatečnými příjmy a je schopen tuto skutečnost doložit. Namísto formalistického odmítnutí žalobcova odvolání měl žalovaný postupovat tak, aby byla zajištěna ochrana oprávněných zájmů žalobce. Věc měla být vrácena orgánu I. stupně, neboť z doložených dokumentů bylo zřejmé, že zastavení řízení bylo nedůvodné.

Žalobce se dovolává judikatury Ústavního soudu ohledně interpretace právních norem, zejména pak nálezů sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997 a Pl. ÚS 19/18 ze dne 3. 2. 1998, jakož i judikatury Nejvyššího správního soudu odsuzující „přepjatý formalismus“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56). Na základě této judikatury dovozuje, že v situaci, kdy řízení o žádosti bylo zastaveno čistě s ohledem na nedoložení dokladu, který žalobce prokazatelně vlastní, je takový postup zatížen přepjatým formalismem, který je Ústavním soudem odmítán jako nežádoucí element.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad s právními předpisy nejen v případě samotného obsahu rozhodnutí, ale i pokud jde o řízení, které mu předcházelo. K vadám řízení, které nemají vliv na soulad rozhodnutí s právními předpisy, případně na jeho správnost, odvolací orgán nepřihlíží. Jelikož žalovaný neshledal porušení procesních pravidel ze strany orgánu I. stupně, postupoval podle § 90 odst. 5 správního řádu. Ze správního spisu dle žalovaného jasně vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 4. 3. 2013. Odvolání tak mělo být podáno nejpozději dne 19. 3. 2013, což se nestalo.

Žalovaný při posuzování prvostupňového rozhodnutí a spisového materiálu dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně poskytl žalobci dostatečnou lhůtu k doložení potřebných dokladů. Žalobce byl řádně vyzván k doplnění náležitostí žádosti dle § 45 odst. 2 správního řádu, požadované náležitosti byly dostatečně konkretizovány, lhůta byla stanovena a správní řízení bylo usnesením přerušeno. Správní orgán I. stupně žalobci ve výzvě k doplnění náležitostí stanovil lhůtu 40 dnů a řízení přerušil usnesením č. j. OAM-27862-5/DP-2012 ze dne 17. 5. 2012. Řízení navíc nezastavil ihned poté, co tato lhůta marně uplynula, ale až dne 20. 3. 2013. Až do tohoto data tedy žalobce mohl předložit požadované náležitosti, což však neučinil. Správní orgán I. stupně zvolil správný postup, když dle § 65 odst. 2 správního řádu pokračoval v řízení po uplynutí lhůty, kterou určil. Pokud jde o žalobcův odkaz na § 174a zákona o pobytu cizinců, žalovaný konstatoval, že rozhodnutí o zastavení řízení je rozhodnutím procesním a správní orgán I. stupně, stejně jako následně žalovaný, neměl povinnost zkoumat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 16. 12. 2016 setrval žalobce na svém dosavadním procesním stanovisku. Odkázal na námitky uplatněné v žalobě; žádné další argumenty podstatné pro rozhodnutí ve věci samé neuvedl. Žalovaný se k ústnímu jednání ve věci samé, ač řádně předvolán, nedostavil.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

K žalobním námitkám, že odvolání bylo podáno včas, a že správní orgán postupoval v rozporu s § 89 správního řádu, jestliže odvolání zamítl jako opožděné, aniž by přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek, soud uvádí, že žalobce zhola ničím nezpochybnil pravdivost těch zjištění, z nichž žalovaný odvíjí závěr o opožděnosti jeho odvolání. Soud ve správním spise ověřil, že prvostupňové rozhodnutí bylo tehdejšímu zástupci žalobce P. M. skutečně doručeno dne 4. 3. 2013. Zákonem stanovená 15denní lhůta k podání odvolání uplynula marně dne 19. 3. 2013, neboť žalobce odvolání (datované dnem 20. 3. 2013) podal k poštovní přepravě až dne 20. 3. 2013. Soud pouze na okraj uvádí, že stejným dnem je datována i plná moc, kterou žalobce udělil svému novému zástupci advokátovi Mgr. Petru Václavkovi. Lze uzavřít, že odvolání bylo žalobcem vskutku podáno opožděně. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem (§ 92 odst. 1 správního řádu), jestliže toto odvolání bez dalšího jako opožděné zamítl. Postup dle § 89 správního řádu, jehož se žalobce domáhá, tj. meritorní posouzení souladu prvostupňového rozhodnutí se zákonem na podkladě námitek uplatněných v odvolání, nemohl být v dané věci uplatněn, neboť takový postup je na místě pouze tehdy, bylo-li odvolání podáno v zákonem stanovené lhůtě.

Nedůvodná je i námitka vytýkající žalovanému, že postupoval v rozporu s § 92 odst. 1 správního řádu, když neposoudil opožděné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení, žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí. Soud předně považuje za nutné konstatovat, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí tím, zda byly dány důvody pro přezkum, obnovu řízení či vydání nového rozhodnutí, zabýval, a svůj závěr v tomto směru stručně vyjádřil v samotném závěru napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že „v daném případě neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení a s ohledem na procesní charakter rozhodnutí nejsou dány předpoklady pro obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí.“ Z uvedeného je zřejmé, že tuto otázku žalovaný zvažoval. Smyslem a cílem ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu není, aby správní orgán v každém případě opožděného odvolání rozsáhle odůvodňoval, že nebyly zjištěny podmínky pro přezkum rozhodnutí, obnovu řízení či vydání nového rozhodnutí. Opačný závěr by popíral smysl ustanovení o tom, že opožděně podané odvolání správní orgán zamítne, neboť podrobné zdůvodňování závěru

o tom, že nejsou splněny předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, obnovu řízení či vydání nového rozhodnutí, by v podstatě znamenalo, že se správní orgán daným případem zabývá věcně, což mu však zákon neukládá. Navíc, jak plyne z níže citované judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k této otázce, posouzení toho, zda nejsou dány uvedené předpoklady, nelze vůbec pojímat jako předmět odvolacího řízení, který by měl odraz ve výroku rozhodnutí. Opožděné odvolání totiž musí být podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu vždy zamítnuto, ať už je výsledek zkoumání zmíněných předpokladů kladný či záporný. Posouzení těchto předpokladů tedy nemá žádný vliv na výsledek řízení o odvolání, a pokud zde takové posouzení uvedeno není, zákonnost rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost tím nemůže být vůbec dotčena.

V rozsudku ze dne 1. 3. 2013 č. j. 9 As 172/2012 – 32 Nejvyšší správní soud dovodil, že „rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti nebo nepřipustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřipustného odvolání současně potvrzováno (contr. § 90 odst. 5 správního řádu). Obecně platí, že pokud správní orgán poté, co přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí postupem stanoveným v § 89 odst. 2 správního řádu, neshledá důvod pro to, aby s rozhodnutím naložil některým ze způsobů uvedených v § 90 odst. 1 až 4 správního řádu, tedy jinými slovy dojde k závěru, že odvolání není důvodné a není ani důvod pro zastavení řízení, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Od tohoto zamítnutí odvolání je třeba odlišovat zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1, věty první, citovaného zákona, které není výsledkem meritorního přezkoumání obsahu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, ale jedná se o procesní rozhodnutí konstatující pouze opožděnost nebo nepřipustnost odvolání, aniž by byla jakkoliv hodnocena a zkoumána věcná a právní stránka rozhodnutí. Pokud v takovém případě však stěžovatelka žalované vytýká, že se nezabývala věcnými námitkami, nemůže být tato její námitka úspěšná“.

V témže rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjádřil rovněž k dalšímu postupu odvolacího správního orgánu, jemuž ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu, jehož porušení je žalovanému vytýkáno, ukládá následně (tj. po zamítnutí odvolání pro opožděnost) zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že „Ze samotné dikce citovaného ustanovení je patrné, že je-li odvolání podáno opožděně, odvolací správní orgán je z tohoto důvodu vždy zamítne, účastníku se tak dostane soudně přezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu v otázce opožděnosti odvolání (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 542/09, publikovaný jako N 93/57 SbNU 221, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>). Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, ust. § 92 odst. 1 správního řádu následně ukládá správnímu orgánu zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, nebo pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. V první řadě je nutno poznamenat, že posouzení toho, zda nejsou dány uvedené předpoklady, nelze pojímat jako předmět posuzování v odvolacím řízení, který by měl odraz ve výroku rozhodnutí vydaném v odvolacím řízení. Opožděné odvolání totiž musí být ve smyslu § 92 odst. 1, věty první, správního řádu zamítnuto, ať je výsledek zkoumání zmíněných předpokladů kladný či záporný. Jejich posouzení tak nemá vliv na výsledek řízení o odvolání. Pokud zde takové posouzení uvedeno není, zákonnost rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost tím nemůže být vůbec dotčena. Nejvyšší správní soud ostatně již v minulosti konstatoval ve vztahu ke zkoumání předpokladů pro zahájení přezkumného řízení, že nejde o předmět soudního řízení týkající se rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost, neboť je zde pouze zkoumáno

posouzení, že odvolání bylo opožděné (viz rozsudek ze dne 2. 4. 2008, č. j. 3 As 2/2008 – 152). To, zda jsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nebo nikoli, je rozhodné pro další postup správního orgánu, nikoli však pro výsledek řízení o odvolání.

Z výše uvedeného je zřejmá nedůvodnost žalobcovy námitky, že žalovaný se měl v napadeném rozhodnutí zabývat jednotlivými odvolacími námitkami i v případě, že dospěl k závěru o opožděnosti odvolání. Svůj postoj k takovému požadavku zřetelně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 – 75, kde uvedl, že „Rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání vůbec projednat.“ Žalovaný tedy postupoval v dané věci zcela v souladu se zákonem, jestliže se opožděně podaným odvoláním žalobce meritorně nezabýval. Jeho povinností nebylo ani to, aby se zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak vyžaduje § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tato povinnost se na procesní rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž je odvolání zamítáno jako opožděné, nevztahuje.

Napadené rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, protože plně postačujícím pro jeho vydání bylo zjištění žalovaného o marném uplynutí lhůty pro podání odvolání. Svůj závěr o opožděnosti odvolání žalovaný v rozhodnutí řádně a srozumitelně zdůvodnil, a nelze tak vejít ani na námitku, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky kladené na odůvodnění správního rozhodnutí ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí jsou zcela irelevantní námitky, jimiž žalobce brojí proti vadám řízení, které lze podle něj přičítat správnímu orgánu I. stupně a potažmo i žalovanému. Tyto námitky nemohou zvrátit opodstatněnost jediného klíčového závěru, na kterém je napadené rozhodnutí zbudováno, tj. závěru o opožděnosti odvolání. Jak již bylo konstatováno shora, předmětem soudního řízení, jež se týká rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost, je výlučně posouzení toho, zda odvolání bylo skutečně opožděné.

Soudu je známa judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu odsuzující přepjatý formalismus, splnění zákonem výslovně uložené povinnosti zamítnout opožděné nebo nepřipustné odvolání však za přepjatý formalismus rozhodně označit nelze. Bylo na žalobci, aby v souladu s obecně uznávanou zásadou „*vigilantibus iura scripta sunt*“ (bdělým náleží práva) podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně v zákonem stanovené lhůtě. Protože tak neučinil, nemůže nyní uspět se žalobou namítající nezákonnost napadeného rozhodnutí, jímž bylo jeho odvolání jako opožděné v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto, a označovat tento zákonem stanovený postup žalovaného za přepjatý formalismus.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. prosince 2016

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová